

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **N. A.**, zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Hládkov 701/4, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**, se sídlem Křížíkova 8, Praha 8, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 11. 2020, č. j. KRPS-175406-54/ČJ-2020-010022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2021, č. j. 48 A 7/2020 - 40,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost žalobce **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- IV.** Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému, advokátovi, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 4114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 24. 11. 2020, č. j. KRPS-175406-54/ČJ-2020-010022, jímž žalovaná rozhodla o prodloužení doby jeho zajištění podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Doba zajištění byla prodloužena o 30 dnů. Žalobce zároveň požádal o ustanovení zástupce, konkrétně advokáta Mgr. Jindřicha Lechovského.

[2] Krajský soud v Praze (dále jen „krajský soud“) tuto žalobu v záhlaví uvedeným usnesením odmítl. Konstatoval, že o návrhu žalobce na ustanovení zástupce rozhodl usnesením ze dne 30. 12. 2020, č. j. 48 A 7/2020 - 20, tak, že mu vyhověl (výrok I). Jelikož podaná žaloba neobsahovala žádný žalobní bod, vyzval krajský soud žalobce výrokem II uvedeného usnesení, aby mj. tuto vadu žaloby odstranil ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno rozhodnutí žalované, tedy ve lhůtě pro podání žaloby podle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce v žalobě sám uvedl, že mu bylo rozhodnutí žalované doručeno dne 24. 11. 2020 a že žalobu datoval a předal k poštovní přepravě dne 28. 12. 2020. Při stavení lhůty od posledně zmiňovaného dne do nabytí právní moci usnesení o ustanovení zástupce (podle krajského soudu nastalo dne 13. 2. 2021) připadl poslední den k doplnění žaloby na 15. 2. 2021. Do tohoto dne však žalobce žalobu nedoplnil. Protože žaloba postrádala jakýkoliv žalobní bod a nebyl zde již žádný prostor pro odstranění této vady, krajský soud ji shledal neprojednatelnou a odmítl ji.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalované

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[4] Stěžovatel namítá, že krajský soud nesprávně posoudil počátek pokračování běhu lhůty k doplnění žaloby, a tedy nesprávně žalobu odmítl kvůli nesplnění podmínek řízení (žaloba neobsahovala žádný žalobní bod). Uvádí, že tato lhůta nezačala znovu plynout, neboť bylo vadně doručeno usnesení o ustanovení zástupce samotnému stěžovateli. Stěžovatel byl v době vydání rozhodnutí žalované zajištěn podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v zařízení pro zajištění cizinců, což tedy bylo místo, které je v souladu s § 95 zákona o pobytu cizinců místem pobytu osoby se statutem cizince - logicky právě jen a pouze v případě, že je zde taková osoba zajištěna podle zákona o pobytu cizinců. Již z této jednoduché skutečnosti plyne, že doručování do zařízení pro zajištění cizinců fakticky nemůže skončit tím, že by adresát nebyl zastižen a že by mohl být aplikován § 49 odst. 4 o. s. ř., který pochopitelně předpokládá, že bylo doručováno na adresu místa pobytu cizince na území České republiky v souladu s § 46b písm. a) *in fine* o. s. ř. Zařízení pro zajištění cizinců je ovšem takovým místem splňujícím podmínky § 46b písm. a) *in fine* pouze po dobu, kdy trvá zajištění cizince. Po dobu, kdy je v zařízení cizinec (či žadatel o mezinárodní ochranu) zajištěn, je mu tak logicky doručováno do vlastních rukou, poté, co je ze zařízení propuštěn, už ovšem nepřipadá v úvahu náhradní doručování, protože zařízení z logických důvodů ztrácí status místa, kde je cizinec (či žadatel) hlášen k pobytu. Jestliže tedy soud zjistí, že adresát byl před doručením rozhodnutí propuštěn ze zařízení, je na místě zjistit jeho novou adresu, případně aplikovat institut opatrovníka pro osobu neznámého pobytu, nelze však postupovat podle § 49 odst. 4 o. s. ř. a usnesení doručit vyvěšením na úřední desku. Nelze proto konstatovat, že by došlo k řádnému doručení usnesení o ustanovení zástupce a pokračování v běhu lhůty k doplnění žaloby. Stěžovatel tak navrhuje, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil.

[5] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že ve svém rozhodnutí řádně popsala důvody jeho vydání. K samotné kasační stížnosti se odmítla vyjádřit.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. a neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

pokračování

[7] Jedinou námitkou stěžovatele je, že usnesení krajského soudu je nezákonné, protože mu nebylo správně doručeno usnesení o ustanovení zástupce s výzvou k doplnění žaloby, a tedy podle něj nedošlo k pokračování v běhu lhůty k tomuto doplnění.

[8] Nejvyšší správní soud však tuto námitku nepovažuje za důvodnou. Jak totiž vyplývá ze soudního spisu, krajský soud sice původně doručoval předmětné usnesení přímo stěžovateli do Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, to mu však nebylo řádně doručeno [viz pokyn na č. l. 36 spisu krajského soudu: „Reklamuj doručení usnesení č. l. 20 (nepřišla doručenka ani závrada)“ a obálku na č. l. 38]. Žalovaná v mezidobí zaslala krajskému soudu dokumenty, mezi nimiž byla i plná moc, kterou stěžovatel udělil dne 26. 11. 2020 Organizaci pro pomoc uprchlíkům mj. i pro řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované o zajištění (č. l. 23 spisu krajského soudu). Dále ze spisu plyne, že s ohledem na plnou moc doručoval krajský soud následně předmětné usnesení právě této organizaci (ne stěžovateli). Té bylo usnesení doručeno do datové schránky dne 28. 1. 2021. Není tedy pravdou, že by krajský soud při doručování postupoval podle § 49 odst. 4 o. s. ř. a usnesení doručil vyvěšením na úřední desce, jak tvrdí stěžovatel.

[9] Nejvyšší správní soud musí ale korigovat názor krajského soudu, že den právní moci doručovaného usnesení (od něhož krajský soud odvozoval povinnost doplnit návrh o žalobní body) nastal dne 13. 2. 2021, tedy (zřejmě) až po uplynutí dvoutýdenní lhůty k podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je totiž mimořádným opravným prostředkem a uplynutí lhůty k jejímu podání nemá vliv na nabytí právní moci usnesení o ustanovení zástupce. Ta nastává doručením rozhodnutí stěžovateli (žadateli) či jeho v dané době existujícímu (stěžovatelem zvolenému) zástupci, v tomto případě Organizaci pro pomoc uprchlíkům, a zástupci usnesením ustanovenému (§ 54 odst. 5 ve spojení s § 55 odst. 5 s. ř. s.), tedy v projednávaném případě dne 28. 1. 2021 (zástupci stěžovatele bylo usnesení doručeno do datové schránky již dne 31. 12. 2020, viz doručenka na č. l. 21 spisu krajského soudu).

[10] Co se pak týče zákonnosti usnesení o odmítnutí návrhu z důvodu, že nebyl doplněn o žalobní body ve lhůtě určené k podání žaloby, a nebyl tedy projednatelný, uvádí Nejvyšší správní soud následující.

[11] Stěžovatel si zcela v souladu s § 35 odst. 5 s. ř. s. zvolil za svou zástupkyni v řízení o žalobě Organizaci pro pomoc uprchlíkům. Té bylo jako zástupkyni stěžovatele doručeno usnesení o ustanovení zástupce z řad advokátů s výzvou k doplnění žaloby ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení rozhodnutí žalované stěžovateli (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Stěžovateli bylo doručeno rozhodnutí žalované jeho převzetím dne 24. 11. 2020 a uvedená 30denní lhůta by připadla na 24. 12. 2020 (§ 40 odst. 1 s. ř. s.). Jelikož se však jednalo o svátek, konec lhůty připadl na pondělí dne 28. 12. 2020 (§ 40 odst. 3 s. ř. s.). Tím, že v tento (poslední) den podal stěžovatel žalobu se žádostí o ustanovení zástupce, lhůta k podání žaloby v souladu s § 35 odst. 10 s. ř. s. neběžela.

[12] Nejvyšší správní soud konstantně judikuje (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2020, č. j. 10 Azs 71/2020 - 44), že lhůta k podání žaloby se spotřebuje až uplynutím posledního okamžiku dne, kterým končí lhůta pro podání žaloby. Zastaví-li se běh lhůty (určené podle dnů, nikoliv podle kratších intervalů), pak se do její uplynulé části nepočítá den, kdy nastala skutečnost, s níž je stavení lhůty spojeno. Stěžovatel v této věci podal žádost o ustanovení zástupce třicátý den lhůty. Tím se lhůta zastavila a den, v němž se tak stalo, se do uplynulé části nezapočítal. Uplynulo tedy dvacet devět dnů ze lhůty k podání žaloby (k vymezení žalobních bodů). Zbývající část lhůty se ve svém běhu neobnoví, dokud rozhodnutí soudu o žádosti o ustanovení zástupce, v němž zároveň vyzve stěžovatele k odstranění vad

podání, nenabude právní moci. Stěžovateli zbýval k vymezení žalobních bodů ještě jeden den ode dne, kdy mu a jeho zástupci bylo usnesení doručeno.

[13] V souladu s § 35 odst. 10 s. ř. s. a judikaturou Nejvyššího správního soudu začala lhůta k podání žaloby plynout od právní moci usnesení o ustanovení zástupce, tedy, jak bylo výše uvedeno, od 28. 1. 2021 a poslední den lhůty k podání žalobních bodů byl pátek dne 29. 1. 2021. Stěžovatel (resp. jeho zástupce) návrh do uvedeného data nedoplnil, a proto jej krajský soud správně odmítl.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji ve smyslu § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, *(n)estanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.* Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto mu právo na náhradu nákladu nenáleží. Žalované žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly, takže Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalované, která by jako procesně úspěšný účastník řízení o kasační stížnosti nárok na náhradu nákladů tohoto řízení zásadně měla, se tato náhrada nepřiznává.

[16] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 30. 12. 2020, č. j. 48 A 7/2020-20, ustanoven zástupcem Mgr. Jindřich Lechovský, advokát. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[17] Nejvyšší správní soud určil odměnu advokáta částkou 3100 Kč za jeden úkon právní služby (tj. podání kasační stížnosti) a dále 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů v souladu s § 11 odst. 1 písm. d), § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bodu 5 a 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, celkem tedy 3400 Kč. Protože advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, tj. o 714 Kč. Celková částka odměny tak činí 4114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. května 2021

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu